



Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL ATHANASIOS RANTOS
prezentate la 12 iunie 2025¹

Cauza C-209/24 P

**VP
împotriva**

Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop)

„Recurs – Funcție publică – Agent temporar – Refuzul reînnoirii unui contract de agent temporar pe durată nedeterminată – Articolul 266 TFUE – Măsuri impuse de executarea unei hotărâri de anulare a Tribunalului – Denaturare a elementelor de probă – Regulamentul de procedură al Curții – Articolul 151 alineatul (1) – Confidențialitatea comunicărilor între avocați”

Introducere

1. Prin recursul formulat, VP (denumită în continuare „recurenta”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 7 februarie 2024, VP/Cedefop (T-563/22, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2024:72), prin care s-a respins acțiunea sa având ca obiect, pe de o parte, anularea deciziei din 17 decembrie 2021 a directorului executiv al Centrului European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop) (denumită în continuare „decizia în litigiu”), precum și a deciziei din 17 iunie 2022 a comisiei de recurs a Cedefop (denumită în continuare „decizia de respingere a reclamației”) și, pe de altă parte, plata unei despăgubiri în cuantum de 5 000 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral pe care aceasta l-ar fi suferit.
2. Decizia în litigiu și cea de respingere a reclamației au fost adoptate de Cedefop în urma Hotărârii Tribunalului din 16 decembrie 2020, VP/Cedefop (T-187/18, denumită în continuare „hotărârea de anulare”, EU:T:2020:613), de anulare printre altele a unor decizii prin care Cedefop a respins o cerere a recurente prin care solicita reînnoirea contractului său de agent temporar cu această agenție.
3. În conformitate cu cererea Curții, prezentele concluzii se vor concentra, pe de o parte, pe primul motiv de recurs, întemeiat pe încălcarea articolului 266 TFUE, precum și pe o eroare vădită de apreciere, întrucât Tribunalul ar fi denaturat elementele de probă referitoare la executarea hotărârii de anulare, și, pe de altă parte, pe cererea formulată de Cedefop de retragere din dosarul cauzei a unui document care conține un schimb de corespondență între doi avocați.

¹ Limba originală: franceza.

Istoricul litigiului

4. La 16 noiembrie 2007, recurenta a fost recrutată de Cedefop ca agent temporar pentru a exercita funcția de consilier juridic, cu contract pe durată determinată, care a fost reînnoit până la 15 noiembrie 2017. Înainte de această din urmă dată, ea a adresat directorului executiv al Cedefop o cerere de reînnoire a contractului său pentru o perioadă nedeterminată începând de la 16 noiembrie 2017², care a fost respinsă prin decizia din 12 mai 2017 a directorului. Recurenta a introdus o reclamație împotriva acestei decizii, care a fost respinsă prin decizia din 1 decembrie 2017 a comisiei de recurs a Cedefop (denumită în continuare „comisia de recurs”), și ulterior o acțiune la Tribunal.

5. Prin hotărârea de anulare, Tribunalul, în primul rând, a anulat deciziile din 12 mai și din 1 decembrie 2017³, în al doilea rând, a obligat Cedefop la plata sumei de 30 000 de euro pentru repararea prejudiciului material cauzat recurente, precum și a sumei de 10 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit de aceasta din urmă, în al treilea rând, a respins în rest acțiunea și, în al patrulea rând, a obligat Cedefop la plata cheltuielilor de judecată.

6. La 8 ianuarie 2021, recurenta a adresat noului director executiv al Cedefop o cerere de executare a acestei hotărâri prin reînnoirea contractului său și, în urma unei prime decizii⁴, anulate de comisia de recurs⁵, acest nou director, după ce a invitat-o să își prezinte observațiile⁶, i-a indicat prin decizia în litigiu că, întrucât Cedefop achitase în integralitate sumele a căror plată fusese dispusă de Tribunal în hotărârea de anulare, nu era necesar să ia măsuri suplimentare pentru executarea acestei hotărâri. O reclamație împotriva deciziei menționate, formulată de recurentă la 3 martie 2022, a fost respinsă prin decizia de respingere a reclamației.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

7. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 2 septembrie 2022, recurenta a solicitat, în primul rând, anularea deciziei în litigiu, inclusiv a deciziei conexe și indisociabile de a nu i se reînnoi contractul de muncă pe o durată nedeterminată, precum și a deciziei de respingere a reclamației, în al doilea rând, repararea prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit din cauza acestor decizii și, în al treilea rând, obligarea Cedefop la plata cheltuielilor de judecată.

² Cererea sa era întemeiată pe articolul 90 alineatul (1) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), aplicabil agenților temporari în temeiul articolului 46 din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene.

³ Tribunalul a statuat în esență, pe de o parte, că decizia din 12 mai 2017 era afectată de o eroare vădită de apreciere, întrucât justifica nereînnoirea contractului recurente prin desființarea preconizată a serviciului juridic al Cedefop, și, pe de altă parte, în măsura în care nu se putea exclude că această decizie ar fi putut fi întemeiată pe un motiv distinct, bazat pe pierderea încrederii directorului Cedefop în recurentă, că decizia menționată fusese adoptată cu încălcarea dreptului de a fi ascultat, a dreptului la apărare și a articolului 26 din statut.

⁴ Prin scrisoarea din 2 martie 2021 (denumită în continuare „decizia din 2 martie 2021”), directorul executiv a susținut că executarea hotărârii menționate nu impunea decât repararea prejudiciului material și a celui moral, întrucât efectele nelegalității constatate de Tribunal erau compensate de plata despăgubirii.

⁵ În urma unei reclamații depuse de recurentă în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, președintele comisiei de recurs i-a adresat la 29 iulie 2021 o scrisoare în care arăta că această comisie a decis în ședința sa din 16 iulie 2021 să admită reclamația acesteia din 28 aprilie 2021 și „să anuleze” decizia din 2 martie 2021, în măsura în care recurenta nu a avut posibilitatea de a prezenta observații cu privire la aceasta. Între timp, Tribunalul a respins acțiunea recurente împotriva deciziei din 2 martie 2021, prin Ordonanța din 20 mai 2022, VP/Cedefop (T-534/21, EU:T:2022:327).

⁶ Noul director menționat i-a adresat recurente la 7 septembrie 2021 o scrisoare prin care o informa că nu intenționa să adopte măsurile suplimentare solicitate de aceasta din urmă în cadrul cererii sale, pentru motivul că hotărârea de anulare fusese deja executată în întregime, și o invita să își prezinte observațiile cu privire la propunerea de decizie, ceea ce aceasta a făcut la 15 octombrie 2021.

8. Recurenta a invocat cinci motive⁷, dintre care primul a fost retras de aceasta în ședință, în timp ce celelalte patru au fost respinse de Tribunal prin hotărârea atacată.

9. În ceea ce privește mai precis al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 266 TFUE și pe o eroare vădită de apreciere, mai întâi, la punctul 36 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că decizia de respingere a reclamației completa motivele deciziei în litigiu, în măsura în care întemeia refuzul de a reînnoi contractul recurente nu numai pe considerații expuse în aceasta din urmă, ci și pe considerații legate de funcționarea internă a Cedefop, astfel cum au fost rezumate la punctul 37 din hotărârea atacată.

10. În continuare, la punctul 38 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că Cedefop se conformase obligației de a relua procedura de examinare a cererii de reînnoire a contractului recurente și de a adopta o nouă decizie care să înlocuiască decizia din 12 mai 2017⁸, din moment ce, după cum reieșea din motivarea deciziei de respingere a reclamației, Cedefop, în stadiul examinării reclamației recurente, considerase că nu era necesar să o reîncadreze pentru considerații legate de organizarea internă a acestei agenții. Pe de altă parte, la punctul 41 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că motivele pe care se întemeia noul refuz de a admite cererea de reînnoire a contractului recurente erau distincte de cele care au stat la baza deciziei din 12 mai 2017.

11. În sfârșit, la punctele 43 și 44 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat, pe de o parte, că recurenta nu a contestat temeinicia motivului bazat pe evoluția organizării interne a Cedefop și, pe de altă parte, că acest motiv era suficient în sine pentru a justifica decizia de a nu îi reînnoi contractul. Tribunalul a concluzionat astfel, la punctul 46 din hotărârea atacată, că argumentele prin care recurenta contesta temeinicia motivului bazat pe faptul că nu trebuia luată nicio măsură în urma hotărârii de anulare întrucât plata despăgubirilor prevăzute de hotărârea respectivă era suficientă pentru a asigura buna executare a acesteia trebuiau respinse ca inoperante.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

12. La 17 martie 2024, recurenta a formulat recurs împotriva hotărârii atacate. Ea solicită Curții anularea hotărârii atacate, obligarea Cedefop la repararea prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit, evaluat *ex aequo et bono* la 5 000 000 de euro, și obligarea Cedefop la plata cheltuielilor de judecată aferente atât procedurii de recurs, cât și celei în fața Tribunalului.

13. Cedefop solicită Curții să respingă recursul, să dispună retragerea anexei C.1 din dosar și să oblige recurenta la plata cheltuielilor de judecată.

⁷ Aceste motive erau întemeiate pe necompetența comisiei de recurs (primul motiv), pe încălcarea articolului 266 TFUE, precum și pe o eroare vădită de apreciere (al doilea motiv), pe nerespectarea obligației de solitudine (al treilea motiv), pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime, egalității de tratament și nediscriminării (al patrulea motiv), precum și pe un abuz de putere (al cincilea motiv).

⁸ Observăm că formularea punctului 38 din hotărârea atacată poate produce confuzie. Astfel, Tribunalul a arătat mai întâi că „reclamanta [susținea] că era de competența Cedefop, în executarea [hotărârii de anulare], să reia procedura [...] și să adopte o nouă decizie”, fără a lua poziție în mod explicit cu privire la existența unei asemenea obligații, și, în continuare, a răspuns la acest argument indicând că „[t]otuși, trebui[a] să se arate că Cedefop [se conformase] în speță *acestei obligații*” (sublinierea noastră).

Analiză

14. Astfel cum am indicat în introducerea prezentelor concluzii, analiza noastră se va concentra pe primul dintre cele nouă motive de recurs invocate de recurentă, întemeiat pe denaturarea elementelor din dosar⁹, precum și pe cererea de retragere a anexei C.1 la dosar, formulată de Cedefop.

Cu privire la primul motiv de recurs

15. Prin intermediul primului motiv, după ce a arătat că Tribunalul, la punctul 38 din hotărârea atacată, a admis al doilea motiv al acțiunii sale în primă instanță recunoscând că Cedefop era obligat să adopte o decizie de înlocuire în executarea hotărârii de anulare¹⁰, recurenta reproșează Tribunalului că a denaturat elementele de probă, în special decizia de respingere a reclamației. Tribunalul ar fi considerat în mod greșit, la punctele 22 și 34-38 din hotărârea atacată, că decizia în litigiu și decizia de respingere a reclamației executau hotărârea de anulare, înlocuind deciziile din 12 mai și 1 decembrie 2017.

16. În considerațiile care urmează vom începe prin a aminti aspectele relevante ale aprecierii efectuate de Tribunal, înainte de a examina existența denaturării elementelor de probă invocate de recurentă.

Cu privire la aprecierea Tribunalului

17. Astfel cum reiese din dispozitivul hotărârii de anulare, Tribunalul a anulat deciziile din 12 mai și 1 decembrie 2017 și a obligat Cedefop la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral cauzate recurentei, respingând „în rest” acțiunea. Cu excepția obligării la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral, Tribunalul nu a furnizat nicio altă indicație cu privire la eventualele măsuri ulterioare pe care Cedefop trebuia să le adopte.

18. În urma acestei hotărâri de anulare, Cedefop a adoptat decizia în litigiu și, ca răspuns la reclamația depusă de recurentă, decizia de respingere a reclamației, care face obiectul hotărârii atacate.

⁹ Celelalte motive invocate de recurentă sunt întemeiate pe încălcarea obligației de a verifica din oficiu și de a constata lipsa de competență a comisiei de recurs de a adopta o decizie referitoare la executarea hotărârii de anulare (al doilea și al treilea motiv), pe încălcarea principiului „instanței judecătorești constituite prin lege”, recunoscut la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), și pe lipsa de competență a Tribunalului de a anula hotărârea de anulare (al patrulea și al cincilea motiv), pe încălcarea articolului 266 TFUE (al șaselea motiv), pe încălcarea principiului juridic rezultat din Hotărârea din 25 octombrie 2013, Comisia/Moschonaki (T-476/11 P, EU:T:2013:557, punctele 71 și 73), precum și din Hotărârea din 16 octombrie 2019, ZV/Comisia (T-684/18, EU:T:2019:748, punctul 20) (al șaptelea motiv), pe nemotivare (al optulea motiv) și, în sfârșit, pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, consacrat la articolul 47 din cartă (al nouălea motiv). Toate aceste motive sunt îndreptate exclusiv împotriva raționamentelor din hotărârea atacată pe care s-a întemeiat Tribunalul pentru a respinge al doilea motiv de recurs în primă instanță, pin care se invocă încălcarea articolului 266 TFUE și o eroare vădită de apreciere (a se vedea în această privință punctul 9 din prezentele concluzii).

¹⁰ Prin intermediul acestui motiv, recurenta a arătat, pe de o parte, că era de competența Cedefop, în executarea hotărârii de anulare, să reia procedura de examinare a cererii de reînnoire a contractului său și să adopte o nouă decizie de înlocuire a deciziei în litigiu și, pe de altă parte, că reînnoirea contractului său era singura măsură posibilă pentru a remedia nelegalitățile constatate în hotărârea de anulare. Subliniem că, deși, în titlul punctului VII.1 și la punctul 52 din recursul formulat, recurenta susține că Tribunalul „a admis” al doilea motiv în primă instanță, apreciem că ea se referă la faptul că Tribunalul, deși a respins acest motiv, ar fi recunoscut, în opinia acesteia, „obligția [Cedefop] de a adopta o decizie de înlocuire”.

19. La punctul 34 din hotărârea atacată, Tribunalul a subliniat că, în executarea hotărârii de anulare, Cedefop era obligat să reexamineze cererea de reînnoire a contractului recurente și să adopte o nouă decizie de înlocuire a deciziei din 12 mai 2017, cu respectarea dispozitivului acestei hotărâri și a motivelor care constituiau temeiul său necesar. Acestea fiind precizate, la punctul 47 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că recurenta nu putea susține în mod întemeiat că Cedefop a încălcat articolul 266 TFUE și a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a decis să nu îi reînnoiască contractul de muncă. Tribunalul a ajuns la această concluzie întemeindu-se pe următoarele două motive.

20. În primul rând, la punctul 38 din această hotărâre, Tribunalul a considerat în esență că Cedefop s-a conformat obligației evocate de recurentă de reluare a procedurii privind cererea de reînnoire și de adoptare a unei noi decizii¹¹. Pe de o parte, la punctul 35 din hotărârea menționată, Tribunalul a constatat că, prin *decizia în litigiu*, directorul executiv al Cedefop apreciasse că, dincolo de plata despăgubirilor acordate recurente prin hotărârea de anulare, „acesta nu era ținut să ia nicio măsură de executare suplimentară”. Pe de altă parte, la punctele 36 și 37 din aceeași hotărâre, Tribunalul a subliniat că, prin *decizia de respingere a reclamației*, comisia de recurs a „completat motivarea” deciziei în litigiu, „întemeind de asemenea refuzul de reînnoire a contractului pe considerații legate de funcționarea internă a Cedefop” și în special pe faptul că acesta din urmă „urmărea să reorganizeze modul în care era asigurată funcția juridică în cadrul agenției [...] fără a avea intenția de a reîncadra persoane sau organizații de muncă anterioare”¹².

21. În al doilea rând, la punctele 39-43 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că Cedefop nu era obligat să reînnoiască contractul recurente, dat fiind că un agent temporar nu are niciun drept la reînnoirea contractului său și că, referitor la argumentul potrivit căruia reîncadrarea recurente pe postul său era conformă cu interesul serviciului, aceasta din urmă nu contesta în mod specific temeinicia motivului bazat pe evoluția organizării interne a Cedefop¹³. Totuși, la punctul 46 din această hotărâre, Tribunalul a precizat că argumentul Cedefop întemeiat pe faptul că nu trebuia să fie luată nicio măsură ulterioară pentru executarea hotărârii de anulare era inoperant, ținând seama de faptul că, în decizia în litigiu, apreciată în raport cu motivarea cuprinsă în decizia de respingere a reclamației, această agenție se pronunțase cu privire la cererea de reînnoire a contractului¹⁴.

22. În consecință, concluzionăm că, în hotărârea atacată, Tribunalul a fundamentat respingerea celui de al doilea motiv al acțiunii în primă instanță doar pe motivul, rezumat la punctul 20 din prezentele concluzii, întemeiat pe „evoluția organizării interne a Cedefop” și în special pe considerația potrivit căreia această agenție „intenționa să își dezvolte organizarea internă și să reorganizeze modul în care era asigurată funcția juridică în cadrul agenției”.

23. Odată făcută această precizare, trebuie să se verifice dacă, astfel cum susține recurenta, atunci când a concluzionat că Cedefop a executat în mod corect hotărârea de anulare, Tribunalul a denaturat elementele de probă și în special decizia de respingere a reclamației.

¹¹ A se vedea nota de subsol 8 din prezentele concluzii.

¹² Acest motiv ar reieși de la paginile 16 și 17 din decizia de respingere a reclamației.

¹³ Punctul 44 din hotărârea menționată precizează că „acest motiv, dezvoltat în decizia de respingere a reclamației, era suficient în sine pentru a justifica decizia de a nu reînnoi contractul recurente”.

¹⁴ Cu alte cuvinte, Tribunalul a respins argumentul recurente potrivit căruia Cedefop a încălcat articolul 266 TFUE și a săvârșit o eroare vădită de apreciere pentru motivul că, independent de aspectul dacă trebuiau luate măsuri, această agenție adoptase, în orice caz, o decizie de executare a hotărârii de anulare.

Cu privire la denaturarea elementelor de probă

24. Recurenta arată că, până în luna septembrie 2023, Cedefop a susținut în mod constant că nu era necesară și nici nu fusese adoptată nicio decizie privind executarea hotărârii de anulare¹⁵, deși în hotărârea atacată Tribunalul ar fi prezumat, pe baza unei denaturări a faptelor, că fusese adoptată o decizie de înlocuire a deciziilor anulate din 12 mai și 1 decembrie 2017, apreciind că decizia de respingere a reclamației constituia o astfel de decizie de înlocuire. Cedefop răspunde că, deși nu era obligat să facă acest lucru, a reexaminat cererea de reînnoire a contractului recurente și, după această reexaminare, a respins-o. Astfel, în decizia de respingere a reclamației, comisia de recurs ar fi concluzionat, cu titlu principal, că Cedefop nu era în mod necesar obligat să reexamineze cererea de reînnoire a contractului și, cu titlu subsidiar, că ar fi examinat totuși (și respins) cererea respectivă.

25. În această privință, amintim că din articolul 266 primul paragraf TFUE reiese că instituția emitentă a actului anulat este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii prin care acest act a fost declarat nul și neavenit¹⁶.

26. În plus, potrivit jurisprudenței constante a Curții, din articolul 256 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumit în continuare „Statutul”) rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Rezultă că aprecierea faptelor nu constituie, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate în fața Tribunalului, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții¹⁷. O asemenea denaturare are loc atunci când, fără să se recurgă la noi elemente de probă, aprecierea elementelor de probă existente apare ca fiind vădit greșită sau vădit contrară formulării lor. Totuși, această denaturare trebuie să reiasă în mod evident din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor. Pe de altă parte, atunci când invocă o denaturare a elementelor de probă, recurentul trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de Tribunal și să demonstreze erorile de analiză care, în aprecierea sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare¹⁸.

27. În speță, în urma hotărârii de anulare, Cedefop a adoptat decizia în litigiu, confirmată ulterior prin decizia de respingere a reclamației, care, după cum subliniază Tribunalul la punctul 38 din hotărârea atacată, este de asemenea relevantă pentru examinarea legalității deciziei în litigiu.

¹⁵ Totodată și de o manieră oarecum contradictorie, recurenta susține că directorul executiv al Cedefop îi respinsese cererea de reintegrare, în pofida pronunțării hotărârii de anulare.

¹⁶ Curtea a statuat că, potrivit acestei dispoziții, în ipoteza în care un act este anulat sau declarat nevalid, instituțiile emitente ale acestui act sunt obligate să ia doar măsurile impuse de executarea hotărârii respective. În consecință, instituțiile dispun de o largă putere de apreciere pentru a decide mijloacele care trebuie puse în aplicare pentru a remedia nelegalitatea constatată, înțelegându-se că aceste mijloace trebuie să fie compatibile cu dispozitivul hotărârii în discuție și cu motivele care constituie baza necesară a acesteia (a se vedea printre altele Hotărârea din 29 noiembrie 2018, Bank Tejarat/Consiliul, C-248/17 P, EU:C:2018:967, punctul 68 și jurisprudența citată). Tribunalul a precizat că, în exercitarea puterii de apreciere conferite administrației de articolul 266 TFUE, revine acesteia sarcina de a alege între diferitele măsuri posibile, care sunt conforme cu motivele hotărârii de anulare, precum și cu principiile și normele de drept al Uniunii, în vederea concilierii intereselor de serviciu cu necesitatea de a proteja în mod corespunzător drepturile recurente, și că, solicitând măsura de executare, instituția sau organismul în cauză trebuie printre altele să evite, pentru a respecta principiile și normele de drept al Uniunii, ca măsurile adoptate să fie afectate de aceleași neregularități precum cele identificate în hotărârea de anulare (a se vedea printre altele Hotărârea din 23 octombrie 2024, ZR/EUIPO, T-634/22, EU:T:2024:746, punctele 42 și 45, precum și jurisprudența citată).

¹⁷ A se vedea Hotărârea din 12 decembrie 2024, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, punctul 26 și jurisprudența citată).

¹⁸ A se vedea Hotărârea din 12 decembrie 2024, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, punctul 27 și jurisprudența citată).

28. Considerăm că, procedând astfel, Cedefop a executat hotărârea de anulare în conformitate cu articolul 266 TFUE și și-a îndeplinit obligația de a răspunde la cererea și la reclamația ulterioară ale recurente. În această privință, în argumentele sale, recurenta pare să confunde două aspecte distincte: pe de o parte, aspectul *existenței* unei decizii de executare a hotărârii de anulare și, pe de altă parte, *temeinicia* deciziei prin care Cedefop apreciază că a executat hotărârea de anulare (și anume decizia în litigiu, completată prin decizia de respingere a reclamației).

29. Trebuie să se examineze însă dacă, astfel cum susține recurenta, atunci când a concluzionat că Cedefop a executat efectiv această hotărâre, Tribunalul a denaturat elementele de probă și în special decizia de respingere a reclamației.

30. În această privință, în primul rând, arătăm că, prin decizia în litigiu, directorul executiv al Cedefop a răspuns la cererea de executare a hotărârii de anulare prezentată de recurentă, subliniind în esență că efectele nelegalității constatate de Tribunal în hotărârea de anulare ar fi fost compensate prin plata despăgubirii dispuse de acesta.

31. În al doilea rând, observăm că, prin decizia de respingere a reclamației, comisia de recurs a examinat printre altele motivul referitor la încălcarea articolului 266 TFUE de către Cedefop. Mai precis, la paginile 16 și 17 din această decizie, Cedefop a respins argumentele referitoare la „motivele [hotărârii de anulare] referitoare la desființarea serviciului juridic și la nereînnoirea contractului recurente”¹⁹. Această parte a deciziei menționate are la bază în esență trei argumente, prin care această comisie de recurs a precizat:

- mai întâi, că repararea în întregime a prejudiciului material și a prejudiciului moral a fost stabilită *ex aequo et bono* de Tribunal, ținând seama de faptul că, din cauza neregularităților constatate, recurenta a „pierdut o șansă” la prelungirea contractului său²⁰, iar Tribunalul nu a luat și nu a putut lua poziție cu privire la chestiunea reînființării serviciului juridic intern al Cedefop²¹;
- în continuare, că decizia de a crea un post de consilier juridic intern în cadrul Cedefop²² a fost luată de directorul executiv și susținută de comitetul executiv²³ și că această decizie nu avea nicio legătură, *primo*, cu situația specifică a recurente, *secundo*, cu examinarea pe care se întemeia decizia fostului director de a nu îi reînnoi contractul și, *tertio*, cu hotărârea de anulare;
- în sfârșit, că, pe baza unei examinări aprofundate și transparente a statu-quo-ului, Cedefop urmărea să reorganizeze modul în care era asigurată funcția juridică pentru a limita riscurile identificate, fără a avea intenția de a reîncadra persoane sau organizații de muncă anterioare.

32. În al treilea și ultimul rând, subliniem că, la punctul 18 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, prin decizia în litigiu, „directorul executiv al Cedefop a decis în mod necesar [...] că nu era necesară reînnoirea contractului de muncă al recurente” și că, la punctul 38 din această hotărâre, Tribunalul a precizat că, prin decizia de respingere a reclamației – care, potrivit

¹⁹ Aceste pasaje constituie ultima parte a punctului C din decizia menționată.

²⁰ Comisia de recurs subliniază că recurenta însăși solicitase repararea prejudiciului material suferit din cauza nereînnoirii contractului său.

²¹ Comisia de recurs amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, Tribunalul nu poate, în exercitarea competențelor sale, să adreseze somații instituțiilor Uniunii sau să se substituie acestora din urmă.

²² Această decizie reieșea din concluziile comitetului executiv prezentate la 3 martie 2021, care au fost evocate de recurentă în reclamația sa.

²³ Potrivit comisiei de recurs, calendarul propus pentru lansarea procedurii de recrutare în cauză era strâns legat de rezultatul procedurii de recrutare a unui director de resurse umane.

aprecierii sale de la punctul 22 din hotărârea menționată, completa motivele deciziei în litigiu –, Cedefop a examinat și a respins cererea de reînnoire a contractului „întemeindu-se pe considerații legate de organizarea internă a acestei agenții”²⁴.

33. În acest context, trebuie să se aprecieze dacă, prin faptul că a considerat că, prin decizia de respingere a reclamației, comisia de recurs a adăugat un motiv suplimentar de respingere a cererii recurente, Tribunalul a săvârșit o denaturare a elementelor de probă în hotărârea atacată. Această apreciere privește în esență interpretarea celui de al treilea argument expus la punctul 31 din prezentele concluzii, potrivit căruia această comisie a amintit că reorganizarea internă a Cedefop și în special a serviciului său juridic nu implica nicio intenție de a reîncadra persoane sau organizații de muncă anterioare²⁵.

34. În această privință, este adevărat că nu rezultă în mod vădit că, prin acest argument, comisia de recurs a urmărit să motiveze refuzul de reînnoire a contractului recurente întemeindu-se de asemenea pe un motiv care se adaugă celui aflat la baza deciziei în litigiu, și anume, după cum subliniază Tribunalul la punctul 38 din această hotărâre, „pe considerații legate de organizarea internă a acestei agenții”²⁶. Nu se poate exclude însă că pasajul respectiv poate fi interpretat în sensul că respinge în mod implicit cererea de reînnoire a contractului recurente. Astfel, comisia de recurs, observând că, din motive străine de situația personală a recurente, legate de organizarea internă a serviciului juridic, agenția nu urmărea să „reîncadreze persoane sau organizații de muncă anterioare”, nu putea decât să se refere în mod implicit la lipsa necesității de a reînnoi contractul recurente, ceea ce constituie o motivare subsidiară, diferită de motivarea unică a deciziei în litigiu, care se limita să constate că Cedefop nu era obligat să adopte nicio altă măsură în executarea hotărârii de anulare.

35. În consecință, având în vedere această posibilitate, care este cel puțin justificabilă, apreciem că condițiile necesare pentru constatarea unei denaturări a elementelor de probă, așa cum au fost rezumate la punctul 26 din prezentele concluzii, nu sunt îndeplinite și în special că aprecierea elementelor de probă, și anume a deciziei de respingere a reclamației, de către Tribunal nu este *vădit contrară* modului de redactare a acestei decizii.

36. În ipoteza în care Curtea ar fi de acord cu această interpretare, primul motiv al acțiunii ar trebui, așadar, înlăturat.

37. În schimb, în ipoteza în care Curtea ar aprecia că motivarea Tribunalului este afectată de o denaturare a elementelor de probă, va trebui să se admită primul motiv de recurs și, în consecință, să se anuleze hotărârea atacată. Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctelor 37, 43 și 44 din această hotărâre, prin respingerea acțiunii în primă instanță, Tribunalul s-a întemeiat doar pe motivarea deciziilor în litigiu, care se bazează pe evoluția organizării interne a

²⁴ Tribunalul se întemeiază pe al treilea argument evocat la punctul 31 din prezentele concluzii.

²⁵ Amintim că acest pasaj din decizia de respingere a reclamației, în textul original în limba engleză, are următorul cuprins: „[b]ased on a thorough and transparent assessment of the status quo performed in 2021 on the basis of 2020 data, Cedefop intends to reorganise the way the legal function works to mitigate the identified risks without intending to reinstate persons or past working organisations” („[p]e baza unei examinări aprofundate și transparente a statu-quoului efectuate în 2021 pornind de la datele din 2020, Cedefop urmărește să reorganizeze modul în care este asigurată funcția juridică pentru a limita riscurile identificate, fără a avea intenția de a reîncadra persoane sau organizații de muncă anterioare”).

²⁶ Cu alte cuvinte, prin intermediul acestui argument, comisia de recurs pare să se limiteze în esență la a respinge susținerea recurente întemeiată în esență pe faptul că decizia directorului executiv al Cedefop de a reînființa un post de consilier juridic intern în cadrul Cedefop, susținută de comitetul executiv, ar fi implicat în mod necesar reînnoirea contractului său, fără a se pronunța cu privire la necesitatea sau la oportunitatea acestei reînnoiri.

Cedefop²⁷. În această eventualitate, va fi necesar să se examineze posibilitatea Curții de a se pronunța asupra acțiunii în primă instanță, aspect care va fi abordat la punctele următoare din prezentele concluzii.

Cu privire la acțiunea în primă instanță

38. Potrivit articolului 61 din Statut, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată.

39. Considerăm că acest lucru ar fi valabil în cadrul prezentei cauze, în situația în care Curtea ar aprecia că hotărârea atacată trebuie anulată. Într-o asemenea situație, ea ar dispune astfel de toate elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la al doilea motiv al acțiunii în primă instanță, întemeiat pe încălcarea articolului 266 TFUE și pe o eroare vădită de apreciere²⁸.

40. Prin intermediul acestui motiv, recurenta invocă în esență două argumente. Ea arată, în primul rând, că revenea Cedefop, în executarea hotărârii de anulare, sarcina de a relua procedura de examinare a cererii de reînnoire a contractului său și de a adopta o nouă decizie de înlocuire a deciziei în litigiu și, în al doilea rând, că reînnoirea acestui contract era singura măsură posibilă pentru a remedia nelegalitățile constatate în hotărârea de anulare.

41. În ceea ce privește primul argument, amintim, pe de o parte, că, din articolul 266 primul paragraf TFUE reiese că instituția emitentă a actului anulat este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii prin care acest act este declarat nul și neavenit și, pe de altă parte, că, în urma hotărârii de anulare, Cedefop era ținut să ia măsurile impuse de executarea acestei hotărâri²⁹ și, după cum recunoaște Tribunalul însuși la punctul 34 din hotărârea atacată, să adopte un nou act care să înlocuiască decizia din 12 mai 2017.

42. În urma hotărârii de anulare, Cedefop a adoptat decizia în litigiu, confirmată prin decizia de respingere a reclamației. Deși prin decizia în litigiu această agenție nu a reexaminat cererea de reînnoire a contractului recurente, Cedefop i-a răspuns totuși că nu era obligat să adopte nicio altă măsură decât plata compensației la care Tribunalul l-a obligat, ceea ce, în definitiv, însemna în mod implicit să se concluzioneze că nu era necesar să se reînnoiască contractul de muncă al recurente³⁰.

43. În cadrul deciziei de respingere a reclamației, comisia de recurs a confirmat această motivare, subliniind în special faptul că compensația dispusă de Tribunal în hotărârea de anulare – pe care recurenta însăși a solicitat-o pentru a repara prejudiciul material provocat de nereînnoirea contractului său – constituia „o justă reparare a întregului prejudiciu material suferit de [aceasta]”, după cum a statuat Tribunalul la punctul 201 din hotărârea de anulare.

²⁷ Trebuie să se constate că este dificil de înțeles de ce Tribunalul a decis să se pronunțe numai cu privire la unul dintre cele două motive pe care le-a evidențiat în decizia în litigiu, astfel cum a fost completată prin decizia de respingere a reclamației, fără să fi considerat necesar să se pronunțe cu privire la motivul principal al respingerii cererii recurente invocată de Cedefop, întemeiat pe faptul că nu trebuia luată nicio măsură ulterioară de executare a hotărârii de anulare, pe care Tribunalul s-a limitat să îl considere inoperant.

²⁸ Întrucât obiectul prezentelor concluzii se limitează la primul motiv, această analiză nu aduce atingere examinării celorlalte motive de recurs.

²⁹ A se vedea punctul 17 din prezentele concluzii.

³⁰ Tribunalul s-a pronunțat în acest sens la punctul 18 din hotărârea atacată.

44. În lumina acestor elemente, apreciem că, prin decizia în litigiu, astfel cum a fost confirmată prin decizia de respingere a reclamației, Cedefop a reevaluat în mod implicit cererea de reînnoire a contractului recurentei, considerând că nu era ținut să adopte nicio altă măsură decât plata compensației la care Tribunalul l-a obligat.

45. În ceea ce privește al doilea argument, arătăm, după cum subliniază Tribunalul la punctele 25, 26 și 41 din hotărârea atacă, că un agent temporar nu are niciun drept la reînnoirea contractului său, posibilitatea de a-l reînnoi constituind o simplă facultate lăsată la aprecierea autorității competente, instituțiile dispunând de o largă putere de apreciere în organizarea serviciilor lor³¹. Aceste considerații sunt cu atât mai pertinente atunci când este vorba despre înlocuirea unui contract pe durată determinată cu un contract pe durată nedeterminată, care creează o legătură mai stabilă și fără limită de timp între instituție și agentul vizat³². Rezultă că executarea hotărârii de anulare nu trebuia în mod necesar să se concretizeze prin reînnoirea contractului recurentei³³.

46. În consecință, independent de temeinicia răspunsului său, care face obiectul celorlalte motive de recurs³⁴, considerăm că Cedefop a adoptat măsurile impuse de executarea hotărârii de anulare în temeiul articolului 266 TFUE.

47. În concluzie, în ipoteza în care Curtea ar aprecia că trebuie să admită primul motiv de recurs și, în consecință, să se pronunțe definitiv asupra acțiunii în primă instanță, propunem respingerea celui de al doilea motiv al acțiunii în primă instanță.

Cu privire la cererea de retragere din dosar a anexei C.1

48. În memoriul în răspuns, Cedefop solicită Curții, în temeiul articolului 151 din Regulamentul de procedură, retragerea din dosar a anexei C.1 la recurs, care conține un schimb de corespondență între recurentă, fosta sa consilieră juridică și un terț, în care era inclus, sub forma unei copieri-lipiri, conținutul unui e-mail trimis la 2 aprilie 2021 de consilierul juridic al Cedefop către fosta consilieră juridică a recurentei referitor la posibilitatea de a iniția discuții între părți în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă³⁵. În esență, Cedefop susține că acea corespondență este protejată de confidențialitatea comunicărilor între avocați, în conformitate cu Codul belgian de deontologie a avocatului, subliniind că nici recurenta, nici consilierul său actual nu erau destinatarii e-mailului contestat, în timp ce recurenta arată, pe de o parte, că confidențialitatea

³¹ A se vedea printre altele în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2024, DD/FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, punctul 39).

³² Acest lucru este confirmat de o jurisprudență consacrată a Tribunalului [a se vedea Hotărârea din 9 noiembrie 2022, QM/Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, punctul 83 și jurisprudența citată].

³³ În această privință, recurenta pare să confunde, pe de o parte, obligația Cedefop de a adopta, în urma hotărârii de anulare, o nouă decizie privind cererea de reînnoire a contractului său cu, pe de altă parte, motivele pe care se întemeiază noua decizie (decizia în litigiu, confirmată prin decizia de respingere a reclamației). Cu alte cuvinte, problema dacă motivele enunțate de aceste decizii sunt fondate este strâns legată de temeinicia acestor decizii, independent de aspectul dacă agenția respectivă a adoptat o decizie în executarea hotărârii de anulare.

³⁴ A se vedea nota de subsol 9 din prezentele concluzii.

³⁵ Acest e-mail dădea curs cererii recurentei adresate Cedefop prin care solicita executarea hotărârii de anulare prin reînnoirea contractului său, căreia Cedefop i se opunea.

prevăzută de acest cod constituie o normă internă a Baroului din Bruxelles (Belgia) care nu este obligatorie pentru aceasta și, pe de altă parte, că acea corespondență constituie un element de probă determinant pentru a-i susține poziția³⁶.

49. Cu titlu introductiv, amintim că dreptul Uniunii nu prevede nicio normă specifică referitoare la utilizarea probelor. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, principiul aplicabil în această privință este cel al liberei aprecieri a probelor, din care decurge că admisibilitatea unui element de probă prezentat în timp util nu poate fi contestată în fața instanței Uniunii decât pe baza faptului că acesta a fost obținut în mod nelegal³⁷. Mai precis, în prezența unor probe prezentate în mod ilicit de o parte, trebuie să se pună în balanță interesele fiecăreia dintre părțile la procedură referitoare la dreptul acestora la un proces echitabil, ținând seama de interesele protejate de normele încălcate sau eludate cu ocazia obținerii acestor probe³⁸. Rezultă că instanța Uniunii, sesizată cu o cerere de retragere a unor elemente de probă, trebuie să pună în balanță, pe de o parte, interesele recurentului care a prezentat aceste elemente de probă, ținând seama în special de utilitatea lor pentru a aprecia temeinicia acțiunii cu care a fost sesizată, și, pe de altă parte, interesele părții adverse, cărora menținerea respectivelor elemente de probă în dosar le-ar putea aduce efectiv atingere³⁹.

50. Amintim de asemenea că, în ceea ce privește situația din speță, este cert că dreptul la respectarea confidențialității corespondenței dintre avocat și clientul său a fost recunoscut de mult timp de Curte⁴⁰, în special ca expresie a principiilor dreptului la un proces echitabil și respectării vieții private, astfel cum au fost consacrate la articolul 47 și, respectiv, 7 din cartă⁴¹ și la articolele 6 și 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”)⁴².

³⁶ Pentru a fi mai exacti, subliniem că recurenta invocă de asemenea, cu titlu prealabil, inadmisibilitatea acestei cereri întrucât nu a fost prezentată printr-un înscris separat. Apreciem totuși că această excepție nu poate fi admisă. Astfel, după cum arată Cedefop, în conformitate cu articolul 151 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, cererea menționată nu trebuia formulată prin înscris separat decât dacă această agenție ar fi solicitat Curții să se pronunțe cu privire la aceeași cerere fără a intra în dezbateră fondului, situație care nu se regăsea în speță.

³⁷ A se vedea printre altele Hotărârea din 12 iulie 2022, Nord Stream 2/Parlamentul și Consiliul (C-348/20 P, EU:C:2022:548, punctul 129 și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea, în doctrină, Lenaerts, K., ș.a., *EU Procedural Law*, ediția a doua, Oxford University Press, 2023, p. 790. În această privință, Curtea a decis să retragă un document din dosarul unei cauze în ipoteza unor avize juridice emise, în vederea unei utilizări interne, de către serviciile juridice ale instituțiilor (Ordonanța din 23 octombrie 2002, Austria/Consiliul, C-445/00, EU:C:2002:607, punctul 12, și Ordonanța din 14 mai 2019, Ungaria/Parlamentul, C-650/18, EU:C:2019:438, punctele 8-19) sau de către o administrație națională (Ordonanța din 23 martie 2007, Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:185, punctele 19-23).

³⁸ A se vedea prin analogie Hotărârea din 12 iulie 2022, Nord Stream 2/Parlamentul și Consiliul (C-348/20 P, EU:C:2022:548, punctul 130). Era vorba în speță despre documente interne vizate de Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), a căror prezentare nu a fost nici autorizată de instituția în cauză, nici dispusă de instanța Uniunii.

³⁹ A se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2022, Nord Stream 2/Parlamentul și Consiliul (C-348/20 P, EU:C:2022:548, punctul 131).

⁴⁰ A se vedea Hotărârea din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia (155/79, EU:C:1982:157, punctele 18-27).

⁴¹ A se vedea în această privință, în ceea ce privește mai general temeiurile protecției secretului profesional al avocatului, Concluziile avocatului general Poiares Maduro prezentate în cauza *Ordre des barreaux francophones et germanophone ș.a.* (C-305/05, EU:C:2006:788, punctele 36-46, precum și jurisprudența citată). A se vedea de asemenea, în doctrină, Van Gerven, D., „Professional Secrecy in Europe”, în *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, p. 6-8.

⁴² Așa cum am arătat în Concluziile noastre prezentate în cauza *Orde van Vlaamse Balies ș.a.* (C-694/20, EU:C:2022:259, punctul 49), confirmate cu privire la acest aspect de Curte în Hotărârea din 8 decembrie 2022, *Orde van Vlaamse Balies ș.a.* (C-694/20, EU:C:2022:963, punctul 27), din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”) reiese că articolul 8 paragraful 1 din CEDO protejează confidențialitatea oricărei corespondențe între particulari și acordă o protecție sporită schimburilor dintre avocați și clienții lor (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 6 decembrie 2012, Michaud împotriva Franței, CE:ECHR:2012:1206JUD001232311, § 117 și 118). La fel ca această dispoziție, a cărei protecție acoperă nu numai activitatea de apărare, ci și consultanța juridică, articolul 7 din cartă garantează în mod necesar secretul acestei consultanțe juridice, atât în ceea ce privește conținutul, cât și existența sa. Astfel, după cum a arătat Curtea EDO, persoanele care consultă un avocat se pot aștepta în mod rezonabil ca comunicările lor să rămână private și confidențiale [Curtea EDO, 9 aprilie 2019, Altay împotriva Turciei (nr. 2), CE:ECHR:2019:0409JUD001123609, § 49]. Prin urmare, în afara unor situații excepționale, aceste persoane trebuie să poată avea încredere în mod legitim în faptul că avocatul lor nu va divulga nimănui, fără acordul lor, faptul că îl consultă.

51. Cu toate acestea, considerăm că protecția confidențialității comunicărilor dintre un avocat și clientul său – care de altfel urmărește în principal să protejeze interesele acestuia din urmă – nu se extinde, în orice caz, la corespondența dintre avocați, cu excepția cazului în care aceste comunicări sunt parte a comunicărilor dintre avocat și client⁴³. Astfel, protecția confidențialității corespondenței dintre avocați este în mod normal asigurată la nivel național de normele deontologice adoptate de barourile competente, eventual cu mandatul legiuitorului, și este obligatorie numai pentru avocații care sunt supuși acestor norme⁴⁴.

52. Presupunând, astfel cum susține Cedefop, că normele deontologice ale Baroului din Bruxelles au fost încălcate în speță de fosta avocată a recurente⁴⁵, răspunderea care decurge din respectiva încălcare o privește numai pe aceasta. O asemenea încălcare, presupunând că este stabilită, nu ar putea, singură, să determine o interdicție pentru recurentă de a prezenta elemente de probă pe care nu le-a obținut în mod ilicit⁴⁶.

53. Această concluzie nu este repusă în discuție de faptul că în speță era vorba despre o corespondență care avea în vedere posibilitatea unei soluționări amiabile a litigiului, în măsura în care, în orice caz, această corespondență nu privea un eventual schimb de informații confidențiale cu privire la conținutul unei posibile soluționări amiabile a litigiului, ci exprima pur și simplu disponibilitatea de principiu a Cedefop pentru a iniția astfel de negocieri⁴⁷. De altfel, jurisprudența evocată de acesta din urmă privește accesul terților la anumite documente pregătite de Comisie în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor și nu este relevantă în speță⁴⁸.

54. În aceste împrejurări, propunem respingerea cererii formulate de Cedefop privind retragerea din dosar a anexei C.1⁴⁹.

⁴³ A se vedea printre altele în acest sens Van Gerven, D., „Professional Secrecy in Europe”, în *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, p. 17 și 18.

⁴⁴ Pe de altă parte, nu există uniformitate în această privință în sistemele juridice naționale. Desigur, în anumite sisteme, această corespondență face obiectul unei protecții cvasiabsolute (a se vedea de exemplu, pe lângă articolul 6.1 din Codul belgian de deontologie a avocatului, citat de Cedefop, articolul 3.1 din Regulamentul intern național al profesiei de avocat în Franța și articolul 48 din Codul italian de deontologie a avocatului), dar, chiar și în aceste situații, obligația care decurge din această protecție rămâne în sarcina avocaților în cauză. La nivel european, potrivit articolului 5.3.1 din Codul de deontologie a avocaților europeni al Consiliului Barourilor Europene (CCBE) (ediția 2019), care poate fi consultat în limba franceză la adresa https://www.ccbe.eu/fileadmin/speciality_distribution/public/documents/DEONTOLOGY/DEON_CoC/FR_DEON_CoC.pdf, „[a]vocatul care intenționează să adreseze unui coleg din alt stat membru comunicări cu privire la care dorește ca acestea să aibă caracter confidențial sau «without prejudice» [rezervat] trebuie să exprime cu claritate această voință înainte de a trimite prima dintre comunicările respective”. Articolul 5.3.2 din codul menționat prevede că, „[i]n cazul în care viitorul destinatar al comunicărilor nu este în măsură să le asigure caracterul confidențial sau «without prejudice» [rezervat], el trebuie să informeze expeditorul fără întârziere”. De altfel, comentariul la articolul 5.3 din memorandumul explicativ al acestui document indică abordări diferite între statele membre.

⁴⁵ În această privință, subliniem că, deși împrejurarea, evocată de recurentă, potrivit căreia reprezentantul Cedefop ar fi solicitat el însuși fostei reprezentante a recurente să divulge conținutul comunicării sale către aceasta din urmă nu este susținută de niciun element de probă, conținutul însuși al acestei comunicări impunea, în opinia noastră, ca ea să comunice clientului său disponibilitatea Cedefop de a iniția discuții. Nu ne vom pronunța însă cu privire la posibilitatea de a reproduce cuvânt cu cuvânt totalitatea schimburilor dintre cei doi colegi respectivi în loc de a le rezuma, aspect care rămâne în orice caz supus normelor baroului competent și care nu este relevant în speță.

⁴⁶ În special în sensul jurisprudenței citate la punctul 49 din prezentele concluzii.

⁴⁷ În această privință, într-o situație similară, Tribunalul a recunoscut în esență posibilitatea de a invoca existența unui dialog între părțile care urmăresc o eventuală soluționare amiabilă a litigiului (Hotărârea din 18 octombrie 2023, BZ/BCE, T-162/21, EU:T:2023:647, punctul 133).

⁴⁸ Astfel, în cadrul acestei jurisprudențe, Tribunalul a statuat în esență că prezervarea obiectivului în discuție, și anume o soluționare amiabilă a diferendului dintre Comisie și statul membru în cauză înainte de pronunțarea hotărârii Curții, justifică refuzarea accesului la documente redactate în cadrul procedurii în discuție (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2007, API/Comisia, T-36/04, EU:T:2007:258, punctul 121 și jurisprudența citată).

⁴⁹ Întrucât această concluzie în mod evident nu aduce atingere aspectului valorii probatorii a respectivului document, care va fi apreciată de Curte în conformitate cu principiul liberei aprecieri a probelor menționat la punctul 49 din prezentele concluzii.

Concluzie

55. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții:

- să respingă recursul sau, în ipoteza în care Curtea ar aprecia că primul motiv de recurs trebuie admis, să anuleze Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 7 februarie 2024, VP/Cedefop (T-563/22, EU:T:2024:72), și să respingă al doilea motiv al acțiunii formulate de VP în fața Tribunalului;
- să respingă cererea de retragere a anexei C.1 din dosarul cauzei.